

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1294/2019
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3300/18 од 24.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3300/18 од 24.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3300/18 од 24.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 305/18 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пасивне легитимације туженог. Ставом другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године, исплати на име трошкова за исхрану у току рада износ од 31.076,80 динара, са законском затезном каматом од 19.06.2018. године до исплате, као и износ од 11.138,39 динара, на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године, исплати на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 10.662,66 динара, са законском затезном каматом од 19.06.2018. године, до исплате као и износ од 3.825,42 динара, на име обрачунате законске затезне камате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова за исхрану у току рада преко досуђеног износа од 11.138,39 динара, до тражених 11.139,39 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 52.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3300/18 од 24.12.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и у делу којим је одбијен приговор пасивне легитимације.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Предмет спора је исплата новчаног потраживања (друга примања) из члана 118. Закона о раду. У радном спору ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441. ЗПП).

С обзиром на то да се у конкретном случају не ради о споровима из члана 441. ЗПП, већ о спору ради наплате новчаног потраживања (трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора), то се лимит за изјављивање ревизије оцењује по правилима из члана 403. став 3. ЗПП , према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду 08.03.2018. године.

Према члану 403. став 3. ЗПП меродавна вредност за изјављивање ревизије је динарска противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је очигледно да ревизија није дозвољена (вредност предмета спора је 41.738,86 динара).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић